

בריסק

גרויס איז דער ווייטקייט — נאָך ברעסער אין "שטיב" (ה. ג. ביאליק).

ניקיה געזיך דער "מבטח" וואָס האָט געבויט זיך צו 13-טן און בריסק, ווילן מיין זיך, ניי! שווער צו רעדן וועגן רעדן וואָלט מען באַרעמט... און אויב האַלבע ווערטער, איז גלייכער צו קריגן מיט די ציין און שוויגן...

דעם ווייטקייט מוז מען אין זיך דער-שטיקן און גיט פאַרדעקן. ער זאָל נישט אַרויסקומען אויף דער אויבערפלאַך און ברענגען מיט זיך קיין קאַנסעק-ווענצן נישט קיין אַנגעמענענע.

שווערער איז צו פאַרדעקן די חרפה, די חרפה פון "בריסק" וואָס פלאַמט אין יעדער פון אונז, די חרפה וואָס ווייטקייט אין אונז, אין וואָס פּרעגט אונז סדרה: אין וואָס און יאָרהונדערט לעבן מיר און און, ווי די חרפה וואָס מאַכט אַן ענטפער נישט נאָך פון אונז אַליין...

אויב גרויס איז דער ווייטקייט און נאָך גרעסער איז די שאַנד — די פרומער, ווייל "בריסק" איז דאָך נישט אונזער טולד; איז אַבער גאָר גרויס די חרפה זי אַייגענע — די חרפה פון די ביאָלער יידן, אַלס גאר נאַנטע שכנים פון די בריסקער יידן. דאָס פּינט פלאַמט אויף פאַר בושה ווען עס דערמאָנט זיך, אָן ביאָלע, דאָס יודישע ביאָלע האָט גאַנץ רואיך פאַרבראַכט דריי טעג יום-טוב און פאַר בריסק גאָר נישט געטון. ביאָלער יידן האָבן נישט געשטיקט קיין פאַרזאָקטן, נישט גע-זאַמלט קיין געלט, נישט געמאַכט קיין אַקציע, צוליב קיין וויצונג וועגן "בריסק" נישט געוואָרן.

רויך, זאָט זענען די ביאָלער יידן געווען דעם גאַנצן גרויסן דרייטאָגיקן יום-טוב. דאָס ווערטער איז געווען גוט, זי שטייט אין ביאָלע, און יאָכער האָבן זיי עס אויפגענוצט, געשפאַצירט, גע-ווילט זיך און אין בריסקער יידן פאַרגעסן.

ביי גלייכע פון די ביאָלער וואָרט-פירער, בענקל-כאַפער, כבוד-זוכער, דאָ-זאָרעט, פרעזעסן, ענטאָ-מאַכער האָט

י. גרינבוים

מעגלייך דער עקזיסטיבוע פון דער ציוני. ארג.
טרון-ערידענט פון דער ציוני. ארג. אין פּוילן

פּוילן פּראָגנאָז

זער נאַהלי.

זייט יענעם גיטערן טאָג יאָגני איין קאַמף דעם צווייטן. ווען עס האָבן אויפגעהערט די איבערפאַלן אויף די וועגן און אין די שטעט, ווען עס האָבן זיך פּאַרקלענערט די צאל איבערפאַלן אויף אונזערע פּונקטן און אונזער יוגנט, וואָס האָט מיט גבורה און אויסדויער פּאַרטייזיקט אונזערע פּאַזיציעס, האָט מערסטנס אַוועקגעלעבט דאָס גצוער, דאָן האָט זיך אַנגעהויבן דער ווערטער-און-מאַסייוון קאַמף פאַר דער קעניגלעכער קאַמיסיע, און נאָך איידער די קעניג-לעכע קאַמיסיע האָט פאַרענדיקט איר פּאַרבעט — שטייען מיר שוין פאַרן דריטן, דעצעדירונג קאַמף, און וועלכען די מאַנדאַטאַר-מאַכט וועט באַשטימען אויף אַ געוויסע צייט דעם גורל פון אונזער ווערק אויפן יסוד פון די אויס-פּרונגען און פאַרשלאַגן פון דער קע-ניגלעכער קאַמיסיע.

פון די ערשטע צוויי אַנגריפן אויף אונז — זענען מיר אַרום מיט כבוד. מיר האָבן מיט מעשים באַוווּן, ווי שטאַרק דער יודישער ישוב האָט זיך

אין אוינזשט וועט זיך צוגוויקענען דער 20-טער ציוניסטישער קאָנגרעס, וועלכער שליסט אָפּ אַ תקופה פון 40 יאָר קאַמף פאַר דער יודישער אויפלי-בונג און פאַרן אַרץ-ישראל-אויסבו. וואָלט דאָס פאַרגאַנגענע יאָר אין אַרץ-ישראל געווען צו נאַרמאַל יאָר, דאָן וואָלטן מיר פיל געקאַנט דערציעלן וועגן אונזער אַרבעט און דערנייאַוו-גען, נען, מיר וואָלטן אַפּגעשאַצט אונזער אַנשטרענגונגען פון שאַפן און בויען דעם ישוב פון העכער 400,000 יידן אין אַרץ-ישראל, וואָס דערגרייכט שוין 30 פּראָצענט פון דער אַלגעמיינער באַפּעל-קערונג אין לאַנד. די איצטיגע צייט און פּער נישט צוגעפאַסט צו סך-הכל, וואָס זענען געוועלעך געמאַכט ביים פּיערן און ויבלי, זייט די בלוטקע גע-שענישן אין יפו, שטייען מיר אָן אויפהער אין אַ שווערן קאַמף, וועל-כער איז אונז אויפגעוואונגען געוואָרן דורך אונזערע שונאים, די שונאים, וועלכע שטרעבן מיט אַלע כוחות אי-בערצורייסן אונזער אויפבו-אַרבעט און צו פאַרשטעלן אונז דעם וועג צו אונ-ז.

זיך דאָס געוויסן נישט אַנגערופן: "בריסקער יידן הונגערן, ווייל זיי האָבן פּריוואַט נישט געפאַקן". קיינעס איז נישט איינגעפאַלן, אָז מען דאַרף זאָמ-לען געלט אויף ברויט. זאָמלען איי-ציקע זאָלטעס און באַקן ברויט פאַר די בריסקער יידן.

ווייטערע שטעט פון ביאָלע האָבן שוין אום שבת פרי געווען אין בריסק מיט אויטאָס ברויט און אַנדערע פּאַ-דוקטן געברענגט, דאָס ביאָלער פּאַ-רויסן איז געשלאָפן מיט אַ רויקן פאַר-געניגן, פּוילן-יום-טוב-שלאַף. אויפגעקאַמט האָט זיך עס ערשט וונטאָג ביינאַכט ווען ר' משה אַששען, דער וואָס נעמט שוין באַלד אַ יאָר ווין פּענסיע-דוקט טטאַראַסטע, דער וואָס גייט נישט דאָן דערש זיין ווי רב אין ביאָלע, האָט זיך אַנגעטון דאָס שטריימל פון דער זשעפּעצער און געלאָזט זיך פירן דער צוויי, פאַרוואַרערט אין פּאַליציי פּאַסטן אַריין — געזען אַ דערלויבט צו

איינגעוואַרעלט אינם לאַנד, ווי שטאַרק עס איז זיין יודיששאַנד-און-שאַפונגס-כח. מיר האָבן אַפּגעשטורטן אַלע אַנגי-רופן אויף אַלע אונזערע פּונקטן און די אַנשלאַער האָבן קיין איין מאָל נישט באַוווּן אַריינגעדרינגען אפילו אין די קלענסטע און שוואַכסטע פון זיי. דער לויף פון אונזער ווירטשאַפּטלעכען, גע-זעלשאַפּטלעכען און קולטורעלן לעבן איז נישט איבערגעריסן געוואָרן אפילו אויף קיין איין מינוט. און נישט בלויז דאָס, נאָר מיר האָבן אויך צו פאַרצייכענען נייע דערגרייכונגען און דעראַפּערונגען אין מיר אונזערע פּונקטן און אונזער יוגנט, וואָס האָט מיט גבורה און אויסדויער פּאַרטייזיקט אונזערע פּאַזיציעס, האָט מערסטנס אַוועקגעלעבט דאָס גצוער, דאָן האָט זיך אַנגעהויבן דער ווערטער-און-מאַסייוון קאַמף פאַר דער קעניגלעכער קאַמיסיע, און נאָך איידער די קעניג-לעכע קאַמיסיע האָט פאַרענדיקט איר פּאַרבעט — שטייען מיר שוין פאַרן דריטן, דעצעדירונג קאַמף, און וועלכען די מאַנדאַטאַר-מאַכט וועט באַשטימען אויף אַ געוויסע צייט דעם גורל פון אונזער ווערק אויפן יסוד פון די אויס-פּרונגען און פאַרשלאַגן פון דער קע-ניגלעכער קאַמיסיע.

פון די ערשטע צוויי אַנגריפן אויף אונז — זענען מיר אַרום מיט כבוד. מיר האָבן מיט מעשים באַוווּן, ווי שטאַרק דער יודישער ישוב האָט זיך

אין אוינזשט וועט זיך צוגוויקענען דער 20-טער ציוניסטישער קאָנגרעס, וועלכער שליסט אָפּ אַ תקופה פון 40 יאָר קאַמף פאַר דער יודישער אויפלי-בונג און פאַרן אַרץ-ישראל-אויסבו.

וואָלט דאָס פאַרגאַנגענע יאָר אין אַרץ-ישראל געווען צו נאַרמאַל יאָר, דאָן וואָלטן מיר פיל געקאַנט דערציעלן וועגן אונזער אַרבעט און דערנייאַוו-גען, נען, מיר וואָלטן אַפּגעשאַצט אונזער אַנשטרענגונגען פון שאַפן און בויען דעם ישוב פון העכער 400,000 יידן אין אַרץ-ישראל, וואָס דערגרייכט שוין 30 פּראָצענט פון דער אַלגעמיינער באַפּעל-קערונג אין לאַנד. די איצטיגע צייט און פּער נישט צוגעפאַסט צו סך-הכל, וואָס זענען געוועלעך געמאַכט ביים פּיערן און ויבלי, זייט די בלוטקע גע-שענישן אין יפו, שטייען מיר אָן אויפהער אין אַ שווערן קאַמף, וועל-כער איז אונז אויפגעוואונגען געוואָרן דורך אונזערע שונאים, די שונאים, וועלכע שטרעבן מיט אַלע כוחות אי-בערצורייסן אונזער אויפבו-אַרבעט און צו פאַרשטעלן אונז דעם וועג צו אונ-ז.

זיך דאָס געוויסן נישט אַנגערופן: "בריסקער יידן הונגערן, ווייל זיי האָבן פּריוואַט נישט געפאַקן". קיינעס איז נישט איינגעפאַלן, אָז מען דאַרף זאָמ-לען געלט אויף ברויט. זאָמלען איי-ציקע זאָלטעס און באַקן ברויט פאַר די בריסקער יידן.

באַקן אום תא"ו
זיין געוויסן איז מאַמענטאַן רויק גע-וואָרן, זיך די בריסקער יידן אויך זאָט גע-וואָרן ווען — אין פּאַליציי-אַמט איז קיינער נישט געווען און קיינער האָט די "דערלויבט" — נישט דערטילט.

דער גייטקער פּאַסטן צוזאַמען מיט זיינע צאן קרשים האָבן אַזוי אַרום זייער חוב פאַר בריסק דערפילט — דערפילט ביז אין אַ וואָך אַרום ווען דער שחרים-פאַרזיין נישט די גמיע, נישט דער "רב" האָט אַנגעהויבן אָן אַקציע פאַר בריסק — ביז נאָך אַמאָל האָט אויפגעפלאַמט דאָס פנים פאַר חרפה פון די "גרויסע" בעשטייע-יונגען וואָס אונזערע שטיין-רייכע הייזער-קוי-פּרנע און לעקאן בויענדע גבירים גיבן.

גרויס איז דער ווייטקייט — נאָך גע-סען איז די שאַנד — פון ביאָלע, פון זאָטן, רויקן, ריכן ביאָלע.

ח. מיאָדעק.

צו האַסטו שריין אַ שיקל?

מיין "בית" = הניקהר"!!

מאַנאַלאָג פון אַ ייד

זיך מיין ווייב'ס גענומען פילן, דאָסאי...
קוקט זיך אויף דער ניקור - פּראָצע ווי אַזוי דער ראַבינאַט פאַרקוקט זיך. עס אינטערעסירט מיר ווייניק יי "מלחמה" וועגן ניקור, און ווייטקייט איר רבונה פאַרוואָס דאָס אַלץ אינטערעסירט מיר נישט ווייל איר האָבן מיר מיין אייגע-נעם "בית-הניקהר", כּהאַב מיר נייע אייגענע טריינערעס, וואָס טריינער, מיר אויף "לעאַט-פּער", שוין העכער דרייסיק יאָר און דער ראַבינאַט האָט נאָך ביי אַיצט קיין וואָרט נישט גענו-מען איר דער פּראָצע. טייט זי ווייניק אָן, צי דאָס איז כּשר, צי טריין, יא רבונה מיט דרייסיק יאָר צוריק האָט מען געמירט זיין און אַלץ דער ניקור — יער חרפה... פאַר דער "שמיטה" האָט מען מיר, פאַר-טויבט" מיט מויק, איר האָבן נישט געוויסט וואָס אַרום מיר טוט זיך. פאַר דער "עקזיקוירט" האָבן איר אפגעזאָגט די פאַר ווערטער. היי אַת מקודשת לי' — און איר פּינ געווען פאַרטיק ווי אַ אַקס... באַלד נאָך דעם "הניקהר-חור" האָט

נעכט! איך געדענק זיי גוט, אַזוי ווי עס וואָלט איצט געווען. איך געדענק, ווי זי האָט מיך גאַנצע נעכט געטריי-בערט" די אַדערן, דא דאָס, דאָ עיקן, וואָס סאיו געקוקען אין די "וועכער-חדשים", איז מיר געוואָרן אַלץ ענגער — און און סאיו געקומען צום שוין האָבן איר גאַנצע נעכט קיין אויב נישט צוגעטון. טאָמער האָט איר זיך אויס-געזעכט... האָט זי מיר אַ ריס געטון פאַר אן אויער:
— הענער!...

אזוי האָט זי מיר געהענעכט גאַנצע דריי חדשים דריי חדשים האָט זי מיר געהאַלטן אין איין הענעכען, ווייל זי האָט פאַרלוירן דעם "חשבון" — אַנש-טאָט 9, האָט זי זיך 12 חדשים געהאַט, זי מיר גאַנצע דריי חדשים געטרייבערעט, ווי האָט זי געריכט און איך בין געוואָרן אויס געשטעט.
און און גאָט האָט געהאַלטן סאיו מיט מול געבוירן געוואָרן אַ בן-זכר, האָט זיך געמאַכט אַן עסק מיט דאָקטוירים, אַקשיענעס, זכר, ברית, מוהל, סנדק, קוואַטער, דערנאָך ווינדעלע, וויקעלעך, מאַועלעך, אַמעלעך, ראוואָלינעוויטש" און, זאָטוואָר-נייעוויטש" דערנאָך זיך נאַכט-קאַצווערן, דער בחור האָט גע-מאַכט יעלות ווי אַן אַפּגעברייט הולל.

מיין בעט איז געווען פאַרבוירן מיט ווייב'ס דורך אַ גאַרטל. געצויגען ביים גאַרטל, און געווינט דאָס ווייב, אין כאַמע בעסטן שלאָף האָט מיך מיין ווייב'ס אויפגעוועקט:
— הענער, דו ביזט גע'פּינט, דו הערסט נישט, אָז דאָס קינד צערייסט זיך! האָב מיך אויפגעמאַכט, געצויגען גאַנצע נעכט.
— שפעטער, אָז מייע איז געוואָרן אַ מאַדערנט" דאָס איז און או געוואָרן פּאָן אַ "שעמענע שאַניקאַ" — אַ יאַס, גע פלאַנדיקע" און פון "גענערל איז געוואָרן, גוטסאוא", האָט זי מיר ערשט אויפגעוועקט טרייבערן די אַדערן:
— הענער, ופּון, הענער! בין איך געוואָרן אַ "הענערק" איך מוז האָבן אַ טון, "צעוואַנגען פּאַנטשאַכעס" מיט דער "סטאַפּלעקע"!
— הענערק, סאיו איצט מאַדערן לעאָפּאַקווע פּאַלעסעס.
— הענערק, אַלע מייע קאַלעזשאַנס קעט טראָגן, שרעבענע ליטן".
— הענערק, גייט צו זומער, מוז איך זיין אַ יעדוואַנבע קאַמפלעטע.
— הענערק, איך מוז האָבן אַ קאַפּ פּיעלעווע גאַרדערן.
— הענערק אַ טלאַמקאווע הימל.
— הענערק, כּדאַר פאַרן פּיזיווער.

